

Sygn. akt I C 1259/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Irena Minkisiewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Katarzyna Tworek

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2018 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.**

przeciwko **D. M. (1)**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1259/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17.04.2018 r. (data wniesienia 09.05.2018 r.) skierowanym przeciwko D. M. (2) powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty 746,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że strona pozwana w dniu 23.03.2016 r. zawarła umowę kredytu z Bankiem (...) SA (poprzednio (...) Bank SA, (...) Bank SA) na podstawie, której bank oddał do dyspozycji pozwanej ustaloną umową kwotę kredytu, zaś pozwana zobowiązała się do zwrotu kredytu z odsetkami. Pozwana nie wywiązała się z zobowiązania, w związku z czym zobowiązanie stało się wymagalne. Bank zbył wierzytelność w dniu 23.12.2013 r. na rzecz (...) Wierzytelności Detaliczne (...), który w dniu 22.02.2017 r. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Powód poinformował pozwaną o przelewie wierzytelności pismem z dnia 10.03.2017 r. oraz wezwał do zapłaty. Na dochodzoną pozwem kwotę 746,71 zł składają się: kapitał w kwocie 136,91 zł, odsetki karne - 528,88 zł, koszty -30 zł, odsetki naliczone przez poprzedniego wierzyciela - 39,37 zł oraz ustawowe odsetki za opóźnienie naliczone przez powoda od dnia 01.02.2017 r. do dnia sporządzenia pozwu w kwocie 11,55 zł.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 15.06 .2018 r. w sprawie o sygn. I Nc 1309/18 orzekł zgodnie, z żądaniem pozwu.

Pozwana powyższy nakaz zapłaty zaskarżyła sprzeciwem w całości. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana zgłosiła zarzuty: przedawnienia roszczenia, braku legitymacji procesowej powoda, niewskazanie roszczenia.

W toku procesu strony pozostały przy swoich stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.03.2006 r. została zawarta umowa kredytu pomiędzy (...) Bankiem SA (poprzednikiem prawnym Banku (...) SA) a D. M. (1).

Bank wypłacił pozwanej kwotę 5760 zł, którą D. M. (1) miała zwrócić w ratach do 30.03.2010 r.

dowód: umowa kredytu k. 16-18

W dniu 23.12.2013 r. bank (...) SA zawarł umowę sprzedaży wierzytelności z (...) (...) (...), w tym zbył wierzytelności wobec pozwanej.

W dniu 22.02.2017 r. (...) (...) (...) zawarł umowę sprzedaży wierzytelności z powodem, w tym zbył wierzytelności wobec pozwanej.

dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 26 -48

umowa przelewu wierzytelności k. 50 - 95

Powód pismem z dnia 07.03.2017 r. wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 736,05 zł w terminie 7 dni. Powód sporządził w dniu 07.03.2017 r. zawiadomienie o przelewie wobec pozwanej.

dowód: wezwanie do zapłaty i zawiadomienie o przelewie k. 19-22 z dowodem nadania k. 22-25.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało oddalić z uwagi na przedawnienie roszczenia objętego pozwem.

W myśl art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (§2). Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata (art. 118 k.c.). Zgodnie z treścią przepisu art.118 k.c. w aktualnym brzmieniu nadanym ustawą dnia 13 kwietnia 2018 r. o zamianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018, poz. 1104) jeżeli przepis szczególny nie mówi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. W orzeczeniach wydawanych po dniu 9 lipca 2018 r. w związku z treścią przepisów przejściowych Sąd z urzędu uwzględnia przedawnienie roszczenia, zarzut przedawnienia podniosła również pozwana.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie miał wątpliwości, iż działalność prowadzona przez pierwotnego wierzyciela pozwanej tj. bank (a więc w zakresie świadczenia na rzecz konsumentów usług bankowych) jest działalnością gospodarczą, o której mowa w art. 118 k.c. Jak wynika z ustaleń Sądu umowa kredytowa pozwanej została zawarta w dniu 23.03.2007 r., pozwana miała spłacić kredyt do 23.03.2010 r. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazał, czy i kiedy bank wypowiedział umowę kredytu pozwanej. W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy zaofiarowany przez powoda należało domniemać, że nastąpiło to przed dniem 23.12.2013 r. tj. przed dniem zbycia przez bank wierzytelności w tym wierzytelności wobec pozwanej na rzecz (...) (...) (...). Zatem Sąd przyjął jako datę wymagalności roszczenia dzień 23.12.2013 r.

Roszczenia powoda nabyte od (...) (...) (...) było pierwotnie roszczeniem banku i było niewątpliwie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zatem jeśli przyjąć wymagalność roszczenia na dzień zbycia wierzytelności przez bank tj. dzień 23.12.2013 r., to roszczenie przedawniło się z dniem 23.12.2016 r. tj. po trzech latach zgodnie z wyżej powołanym przepisem. Powód nie wykazał innej daty wymagalności roszczenia, ani nie wykazał, że bieg przedawnienia został przerwany.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z akt I Co 2826/10 tut. Sądu dotyczących nadania klauzuli wykonalności (...) wobec pozwanej oraz akt egzekucyjnych I Km 2096/11 KS przy tut. Sądzie K. G. jako wniosek bezprzedmiotowy i zmierzający do przedłużenia postępowania, gdyż jak wynika z dominującej linii orzecznictwa, w tym orzecznictwa Sądu Najwyższego, umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności - niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji. Jak wynika z treści uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, sygn. akt III CZP 29/16, nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 1 KC).

Tożsame z powyższym stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, niepublikowanym czy w uchwale z dnia 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, opublikowanym w Biuletynie Sądu Najwyższego z 2015 roku.

Reasumując powód nabył przedawnioną wierzytelność wobec pozwanej

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.